

Το χρονικό του Λοχία Ίτσιου

Ω ανθρωπότης δυστυχιά σου
των λαών μεγάλη η οργή
που πεθαίνουν τα παιδιά σου
στου πολέμου τη βουή

Σε μια γωνιά του χάρτη
μικρή μα ηρωική
εσύ και χίλια παλικάρια
με χαρά πάτε στη φρίκη

Ποιος να το φανταζόταν
άμυνα τόσο σθεναρή
από μακριά αφουγκραζόταν
ο Χίτλερ με το Μουσολίνι

Μα η Ελλάδα η μικρή
πώς ν' αντιμετωπίσει
των όπλων την υπεροχή
που σφυροκοπούσαν ανελέητα τη δύστυχη τούτη γη;

Εσύ και άλλοι τόσοι πολεμάτε τα θηρία
ορδές εχθρών απ' τον βορρά
με μόνο όπλο την ανδρεία·
αξία σπάνια τρομερά

Ίδου και το πολυβολείο!
που με τόσο τρόμο το κοιτούν
φωτιά και λαύρα να πετάει
απ' το στόμα το μικρό

Σύ λοχία μένεις ως το τέλος
κοιτώντας οι οχθροί με δέος
ως που λείψανε οι σφαίρες
και 'μεινες μόνο με τις πέτρες

Ο Γερμανός μες την σπουδή
αναζητεί τον διοικητή
μα για κακή του τύχη όμως
βρέθηκες μέσα μόνος συ

Του έργου σου την όψη
σε παίρνει να σου δείξει
ερημία θάνατος και φρίκη
ζημιά δυσβάσταχτη πολύ

Στην οργή του επαρασύρθη
σέ εν ψυχρώ πυροβολεί
κι εσύ χάμω πεταμένος
με τα μούτρα εις τη γη

Τελευταίος εκεί εστάθης
για την πίστη το σταυρό
που 'θεν οι ξένοι ν'αφανίσουν
διότι χάνουν τον καιρό

Μακάριοι εσείς, λοχία
που πεθάνατε με ανδρεία·
μα τα παιδιά σας τώρα αναφωνούν
Χαίρε ω Χαίρε Ελευθερία!

«Ο τολμών νικά»